U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **F. N. M.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem, se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, č. j. OAM-285/LE-BE02-ZA12-R2-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 8. 2012, č. j. 29 Az 29/2011 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Pavlu Ramešovi, advokátovi, se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 8. 2012, č. j. 29 Az 29/2011 - 36, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, č. j. OAM-285/LE-BE02-ZA12-R2-2009. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Ve své žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítal, že skutkový stav zjištěný žalovaným je nedostatečný a jeho hodnocení nekoresponduje s dostupnými informacemi. Žalobce poukázal na zprávy Uprchlického dokumentačního centra v Irsku, Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky a US Department of State, podle nichž je konflikt

mezi etniky Mamprusi a Kusasi stále aktuální. Rovněž organizace Amnesty International ve svém prohlášení zmiňuje neochotu ghanských státních orgánů tuto etnicky vyhrocenou situaci řešit. Žalobce je údajně členem královské rodiny a právě z tohoto důvodu odmítá možnost vnitřního přesídlení, která pro něj není skutečnou variantou ochrany před etnickým násilím; situaci hodnotí jako selhání vnitrostátní ochrany. Možnost vnitřního přesídlení vyvrací i s ohledem na své působení v hlavním městě a proklamaci své etnické příslušnosti v jednáních na univerzitní půdě.

[3] Krajský soud po pečlivém přezkoumání správního spisu a napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle krajského soudu žalovaný shromáždil dostatečné podkladové materiály, ty jsou z rozmanitých zdrojů a naplňují nároky kladené na žalovaného zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud jde o jejich rozmanitost, vyváženost, důvěryhodnost, transparentnost a relevanci. Žalovaným i krajským soudem byly vzaty v potaz podklady shromážděné Zastupitelským úřadem ČR v Akkře z roku 2010, dále zpráva organizace Freedom House z roku 2009 (Freedom in the World - Ghana), Informace australského Azylového přezkumného tribunálu GHA35336 z října 2009, GHA36244 z března 2010 i GHA37370 ze srpna 2010, údaje z Infobanky ČTK o Ghaně z července 2011 i zprávy AllAfrica, IHS Global Insight a BBC za roky 2009–2011. Z tohoto výčtu a po seznámení se se zněním jednotlivých podkladů dospěl krajský soud jednoznačně k závěru, že podklady opatřené žalovaným jsou pro zhodnocení žalobcem uváděných informací o situaci v zemi původu dostatečné. Žalobce s nimi byl v průběhu správního řízení seznámen a nežádal ani jejich doplnění, neuvedl žádné podstatné výtky a nenavrhl žádné jiné důkazy. Citované dokumenty skutečně popisují existenci etnických konfliktů mezi oběma výše citovanými kmeny, je nepochybné, že tyto rozpory existují již dlouhá léta, jejich důvodem jsou v současné době převážně spory mezi jednotlivci, které však mohou občas přerůst ve větší konflikt. Jsou popisovány různé snahy o nastolení pokojné situace, např. zřízení nového Mezietnického mírového výboru v květnu 2009. Provedené dokazování nikterak nevyloučilo možnost žalobce přesídlit do jiné části země původu, pokud by se osobně cítil ohrožen etnickým konfliktem. Např. britské ministerstvo vnitra ve zprávě z ledna 2009 potvrdilo, že Mamprusiové i Kusasiové mají možnost získat odpovídající státní ochranu a přesídlit do jiné části země. Krajský soud dále poukázal na to, že žalobce žil na území České republiky od svého příjezdu v srpnu 2008 a o udělení mezinárodní ochrany požádal až v říjnu 2009 poté, co již bylo vydáno rozhodnutí Služby cizinecké policie o jeho správním vyhoštění z České republiky na dobu 5 let, což zpochybňuje tvrzení žalobce, že o mezinárodní ochranu požádal hned poté, kdy se o možnosti mezinárodní ochrany dověděl. Krajský soud upozornil na řadu rozporů v jednotlivých výpovědích žalobce a dále poukázal na to, že sdělení o svém pronásledování z důvodů etnického původu žalobce žalovanému sdělil až v průběhu druhého pohovoru. I kdyby však tvrzení o obavách z etnických konfliktů bylo pravdivé, pak tyto obavy jsou podle krajského soudu řešitelné vnitřním přesídlením. Krajský soud také poukázal na to, že obdobná situace jako je situace stěžovatele již byla obšírně a vyčerpávajícím způsobem řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudkem ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, který stanovil kritéria pro posuzování možnosti vnitřního přesídlení. Ze všech uvedených důvodů tedy krajský soud shledal žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí jako nedůvodnou, a proto ji zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal nesprávné posouzení věci krajským soudem i nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů a vadu řízení spočívající v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem (§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního). Stěžovatel uvedl, že má důvodný strach z útoků soukromých osob, a to studentů ovlivněných politickou stranou NDC, která podporuje etnikum Kusasi, zatímco stěžovatel náleží k etniku Mamprusi. Krajský soud podle stěžovatele bagatelizoval situaci stěžovatele. Rozsudek krajského soudu obsahuje obšírné zdůvodnění, avšak stěžovatel se domnívá, že krajský soud podcenil podstatu posuzovaného problému. Úvahy soudu o možnostech stěžovatele obrátit se na státní orgány v zemi původu jsou nepodložené, neboť podle stěžovatele Ghana nedisponuje takovou úrovní právní ochrany občanů jako západoevropské státy. Krajský soud se měl podrobněji zabývat faktickým fungováním mocenských struktur v Ghaně, zejména pokud jde o akty násilí a jejich tolerování, a teprve pak mohl náležitě posoudit strach stěžovatele z pronásledování. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnosti dle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti, přičemž byl vázán rozsahem kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přijatelnosti podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. například usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz) je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétní věci může jednat především tehdy, (a) pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a navíc nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud přitom upozorňuje, že byť se nejedná o zákonnou náležitost kasační stížnosti, je ve stěžovatelově zájmu uvést, z jakého důvodu či z jakých důvodů považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. V nyní posuzované věci však stěžovatel takovou argumentaci ve své kasační stížnosti zcela opominul.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[8] Stěžovatelova argumentace jak v kasační stížnosti, tak v žalobě stojí na polemice s posouzením závažnosti situace a nevymahatelnosti práva v zemi stěžovatelova původu ze strany žalovaného i krajského soudu a na nepřijetí argumentu možnosti vnitřního přesídlení. Krajský soud velmi podrobně veškeré žalobní námitky stěžovatele vypořádal již ve svém rozsudku. Krajský soud rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se přezkoumávaným problémem již opakovaně zabývala. Takovému postupu krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[9] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daného § 104a s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu; a nebyl shledán ani důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu, ani zásadní pochybení krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než podanou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s.ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č. j. 6 Azs 32/2012 - 52, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Pavel Rameš, advokát, se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2. Podle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 3400 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4114 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu